

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Petry Weissové a Ing. Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **Karlovarská Korunní s.r.o.**, se sídlem Stráž nad Ohří 77, zast. Mgr. Jakubem Oniskem, advokátem, se sídlem Anny Letenské 34/7, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 4, Praha 2, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Vojenské lesy a statky ČR, s.p., se sídlem Pod Juliskou 1621/5, Praha, divize Karlovy Vary, se sídlem Mattoniho nábřeží 203/130, Karlovy Vary, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2019, č. j. MZDR 592/2019-5/PRO, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2021, č. j. 8 Ad 8/2019 - 169,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobkyni **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč, který jí bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jejího zástupce Mgr. Jakuba Oniska, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Ministerstvo zdravotnictví, odbor zdravotního dohledu, Český inspektorát lázní a zřídel (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 28. 12. 2017, č. j. MZDR 30993/2017-6/OZD-ČIL-T, vydalo žadateli - společnosti Krondorf a. s., se sídlem Českobratrská 2778/1, Praha 3, povolení k využívání zdroje přírodní minerální vody KRONDORF jímané vrtem BJ-142 v lokalitě Stráž nad Ohří; žalobkyně nebyla účastníkem tohoto řízení.

[2] Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím zamítl rozklad žalobkyně proti tomuto rozhodnutí pro nepřipustnost.

[3] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nyní proti tomuto rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) brojí kasační stížností.

[5] Nejvyšší správní soud dospěl po posouzení splnění zákonných náležitostí kasační stížnosti stěžovatelky k závěru, že byla podána opožděně.

[6] Podle § 106 odst. 2 s. ř. s., *kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. [...] Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.* Podle § 106 odst. 4 téhož zákona, *kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u soudu, který napadené rozhodnutí vydal.* Konečně podle § 40 odst. 4 s. ř. s., *lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.*

[7] Ze spisu městského soudu (konkrétně z doručenky na č. l. 176) Nejvyšší správní soud ověřil, že napadený rozsudek byl do datové schránky stěžovatelčina zástupce doručen dne 21. 10. 2021. Dnem, kdy nastala skutečnost určující počátek lhůty pro podání kasační stížnosti podle § 40 odst. 1 s. ř. s., byl tedy čtvrtek 21. 10. 2021. Konec dvoutýdenní lhůty pro podání kasační stížnosti pak podle § 40 odst. 2 s. ř. s. připadl na den, který se svým pojmenováním shodoval se dnem určujícím počátek běhu lhůty, tedy na čtvrtek 4. 11. 2021. Tento den byl posledním dnem pro včasné podání kasační stížnosti. Nejpozději tohoto dne by tedy musela být kasační stížnost podána u soudu, nebo alespoň předána k poštovní přepravě ve smyslu § 40 odst. 4 s. ř. s. Kasační stížnost však byla do datové schránky kasačního soudu dodána až dne 5. 11. 2021 [tétož dne byla i stěžovatelkou (resp. jejím zástupcem) prostřednictvím datové schránky odeslána (viz č. l. 14 spisu Nejvyššího správního soudu)], tedy opožděně. Pozdní podání kasační stížnosti nelze nikterak zhojit, neboť zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti není možné prominout (§ 106 odst. 2 *in fine* s. ř. s.).

[8] Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán předčasně nebo opožděně.* Soudní řád správní nestanovuje jiný důsledek opožděnosti kasační stížnosti, nežli právě její odmítnutí. Nejvyšší správní soud proto opožděně podanou kasační stížnost za použití § 120 s. ř. s. odmítl.

[9] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

[10] Podle § 10 odst. 3 věta třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), *byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek.* Podle odst. 5 téhož ustanovení, *v řízení, v němž lze rozhodnout bez jednání, postupuje soud obdobně podle odstavců 3 a 4, dokud nebylo vydáno rozhodnutí o věci samé.*

[11] V projednávané věci jsou naplněny zákonné podmínky pro vrácení zaplaceného soudního poplatku podle právě citovaného ustanovení zákona o soudních poplatcích. Nejvyšší správní soud tudíž rozhodl, že se stěžovatelce vrací zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč. Tento jí bude v souladu s § 10a odst. 1 zákona

pokračování

o soudních poplatcích vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jejího zástupce Mgr. Jakuba Oniska, advokáta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2021

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu